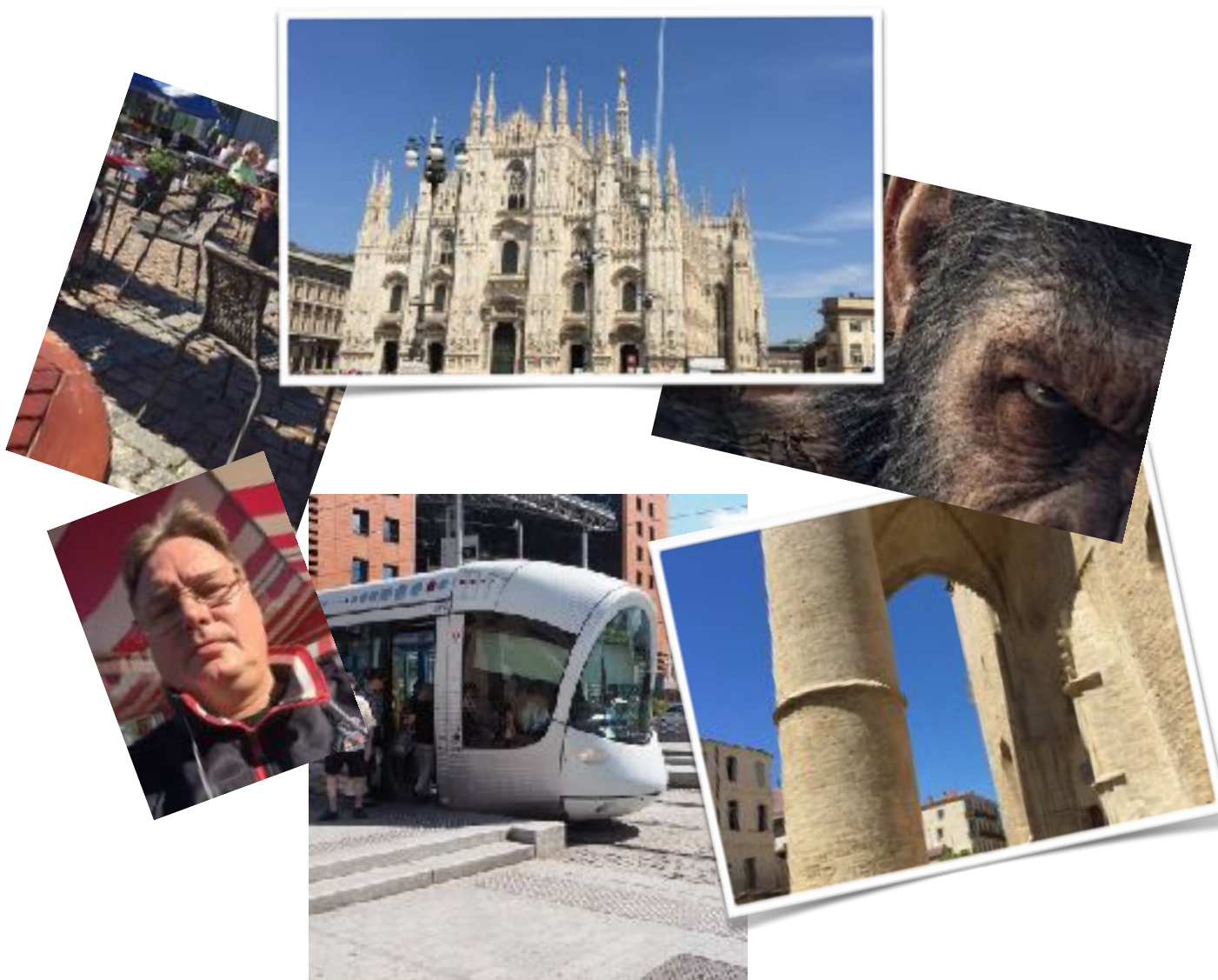

Jukka Korhonen
20. heinäkuuta 2017

HULLUN PYHIINVAELLUS

10.7 - 19.7.2017

Kevät ja alkukesä 2017

Vuonna 2010 lähdin ensimmäisen kerran aivan yksinäni reisuun, tuolloin matkani kohdistui Italiaan ja Unbrian laaksoon. Päätin tuolloin antaa itselleni 50- vuotislahjaksi polkupyörämatkan, joka samalla vapauttaisi minut syntymäpäiväjuhlallisuuksista ja muista siihen liittyvistä velvollisuuksista. En tiennyt lähteväni itsetutkiskelumatkalle tuolloin, mutta näin jälkepäin voin todeta, että se oli juuri sitä parhaimmillaan. Sain paljon kokemuksia, osa hyviä ja osa huonoja, mutta kaikki vaikuttuivat minuun ja kykyyni nähdä itseni ulkopuolisen silmin.

Nyt herran vuonna 2017 olen taas matkalla, nyt enemmän tietoisena siitä, että yksinäisyys ja erityisesti irroittautuminen oman elämän rutiineista on nyt tarpeen. En tiedä onko tämä totta, olisihan minun hyvä olla kotonakin tuttujen asioiden ympäröimä. Yksin matkaaminen saattaa tuntua pelottavalta ja jopa kurjalta aika ajoin, mutta aivan kuin on todettu lääkkeiden kanssa, niin mitä pahempi lääke sitä parempi vaikutus, näin sanotaan. Maailma näyttää erilaiselta, kun tukena ei ole kanssamatkustajia tai muitakaan mielipidevaikuttajia. Heräät aamulla, katsot peilistä tuijottavia kasvoja, tervehdit niitä jos huvittaa, tai sitten vain peset hampaasi ja lähdet tutustumaan paikallisiin nähtävyyksiin ilman sen kummempia rituaaleja.

Pelistä katsovalla kumppanilla ei ole kovinkaan paljoa sanottavaa, sille riittää kunhan syötävää ja juotavaa on tarjolla. Sillä ei ole mitään liikuntaa vastaa, ainakaan tässä minun tapauksessani, pieni kävely on aina paikallaan, sanoo kehoni. Kevään ja alkukesän aikana minulla on ollut mahdollisuus perehtyä omaan tietoisuuteeni ja siihen kuinka se rakentuu. En voi väittää, että ymmärtäisin asiasta kovinkaan paljoa, mutta sen voin kertoa, että aikaisempi maailmankuvani on muuttunut merkittävästi viimeisen puolen vuoden aikana. En enää usko siihen mitä päähäni on tallentunut, en ainakaan niin paljoa kuin aikaisemmin.

Olen ollut vahvasti kiinni omissa tunne- ja ajatusmalleissani, tarkoituksen mukaista tai ei niin, tämän asian oivaltaminen ei ole ollut helppoa. Sitä vaikeampaa se on, mitä enemmän on uskotellut olevansa älyllinen ihminen. Tähän uskomiseen tunnen olevani syyllinen, sillä jossakin sisässäni on ollut vahvoja käsityksiä siitä, mikälaista elämän tulisi olla. Nyt kun kirjoitan tätä matkapäiväkirjani alkutekstiä Milanossa Italiassa, voin vain todeta, että en ole elämästä paljoakaan ymmärtänyt, vaikka olen kuvitellut olevani jollakin tavalla fiksu.

Milano 18.7.2017 Jukka Korhonen

Ps. Jos luet tämän kirjoituksen sinun on hyvä ymmärtää, että siinä on kaksi tasoa. Tapahtumatodellisuuden kuvaus sekä pohdintaa elämästä, jotka olen kirjaillut ylös pääosin sellaisenaan kuin ne ovat eteen avautuneet.

Valmistelut, matka alkaa, 10.7.2017

Herään Lahdessa aamulla klo 7 aikaan, vaikka minulla olisi hyvä mahdollisuus nukkua ja levätä pidempään. En ole levoton, mutta en voi väittää olevani täysin rauhallinen ja tasapainoinen. Ilmassa on matkalle lähtemisen tuntua, mutta en kutsuisi sitä innostukseksi tai riemuksi, sillä loppujen lopuksi en tiedä miksi lähden tälle matkalle. Viime päivät ovat olleet kovasti ristiriitaisia. Osa minusta haluaisi jäädä kotiin lepäämään ja toisaalta tunnen jonkinlaista jännitystä, kun pääsen irtautumaan jo liiankin tutuiksi tulleista kuvioista. Puen päälleni ja kävelen rauhallisin askelein Lahden torille, jonne kotoani on vain reilun kilometrin verran matkaa.

Ostan torikauppiaalta lihapiirakan ja torikahvilasta pienen kahvin, jotka nautin kesäaamun lämpöisessä auringonpaisteessa pikkulintujen tarkkailevien katseiden alla. Leikittelen ajatuksella, että luojani on lähettänyt ne minun ilokseni, mutta ei aikaakaan, kun ymmärrän niiden olevan enemmän kiinnostuneita pöydiltä putoavista pullanmuruista, kuin meistä ihmisistä. Etuvasemmalla ryhmä vanhempia miehiä pitää aamuista kokoustaan, juttu lentää ja pöytään tulevat kaverit tervehditään reippaan huumorin säestyksellä. Pojat ovat aina poikia, joku sanoo sisälläni. En moiti heitä, sillä tiedän olevani itse aivan samanlainen. On selvää, että jokainen on heistä jo eläkeläinen, siitä olen melkoisen varma. Poikamaisuus ei ole kuitenkaan kadonnut heistä, eikä minun ole vaikeat kuvitella heitä nuoriksi miehiksi, sillä sekin olemus on vielä heissä iästä huolimatta. Kävelen kamerani kanssa torin keskelle ja otan videokuvaa liikkeellelähdestä. Sanani takeltelevat ja alkukuvat pitää ottaa useaan kertaan ennen kuin olen tyytyväinen ja voin jatkaa matkaa.

Aikaisemmin olisin lähtenyt reissuun kohtalaisen kevyillä valmisteluilla, mutta nyt käyn vakuutusyhtiössä sekä matkapuhelinoperaattorilla varmistamassa asioita, jotta ylimääräisiä yllätyksiä ei tulisi matkalle. Ostan myös uuden selkäreppun, jotta kaikki tavarat mahtuisivat kätevästi mukaan. Olenko tulossa vanhaksi vai mitä minulle on tapahtumassa.

POHDINTAA ELÄMÄSTÄ

Aivan kuin enteenä reissulleni törmään useasti Sota apinoiden planeetasta mainokseen, jossa vihaisen näköinen apina katsoo minua.

Ajatuksemme ovat ihmisen ajatuksia, mutta tekemme puhuvat täysin toista kieltä. En tiedä minkälainen juoni tai sanoma elokuvassa on, eikä sillä ole tässä vaiheessa sen suuremmin merkitystä, kirjoittelee satunnainen matkamies.

KÖÖPENHAMINA 10.07.2017, RAUTATIEASEMA JA LÄHEISTÖ

Kävelen kaduilla ja katselen ihmisiä, mutta en tunne heitä. Tästäkin huolimatta näen sen mitä he ajattelevat. En näe sitä sanoina vaan aikomuksina, suojamuureina tai haluna olla jotakin. Onhan siinä paljon muutakin, mutta sitä en osaa selittää tässä ja nyt.

PIZZERIA ASEMAN VIERESSÄ

Istun varjoisassa pöydässä ja näen kuinka mies ajaa ohitseni polkupyörällä värikäs sadetakki päällään, mietin mielessäni mihin hän on matkalla. Ehkäpä hän tapaa kaverinsa kertoakseen, kuinka ihmeellinen hänen päivänsä on ollut, ehkä hän on menossa tapaamaan tyttöystävänsä läheisyyden kaipuu sisällään. Pienet vesipisarot kastelevat kadun, pyörä kulkee turvallisesti läpi risteysalueen, kaikki on hyvin, vaikka tuskin meistä kumpikaan ymmärtää sitä.

Hetken päästä, vanhempi pariskunta kulkee vierestäni ohi, nainen ontuu koska hänen toinen jalkansa on toista paljon ohuempi. Jokin kertoo minulle, että tämä vaiva on ollut hänellä jo lapsesta saakka. Vierellä kulkeva mies on selvästi hänestä huolissaan. Mies kulkisi paljon nopeammin, mutta hän on hidastanut kävelynsä, koska näin on sovittu. Missä ja miten sovittu, tuhahdan, sillä kumpikaan heistä ei näytä tietävän sitä.

ASEMAHALLI JA JUNAN ODOTUS

Kun kirjoitan tätä tekstiä ohitseni juoksee vanhempi nainen sinisessä pitsihameessa ja nahkatakissa. Hän juoksee etukenossa ja hänen vaaleanpunaiset kenkensä läpsyvät aseman lattiaa vasten aivan kuin ne olisivat irti hänen jaloistaan. Pelkään, että nainen kaatuu, mutta jokaisella askeleella hänen kehonsa ylläpitää tasapainoa vieden häntä kohti päämäärää, joka saa hänet kiirehtimään. Jos hän näkisi oman juoksunsa hän olisi itsekin huolissaan, nyt hän vain menee eteenpäin, täysin kiireensä vallassa.

Ei aikaakaan, kun ryhmä nuoria kiirehtii ohitseni iloisesti hälisten. Huomioni herättää ryhmän edellä juokseva aasialainen tyttö, jolla on Coca Cola –pullo kädessään. He ovat kuin kuohuva aalto, joka lähenee vastaan tulevaa rantaa. Tämä aalto ei kuitenkaan pysähdy, vaan se kuohuu ja kihisee läpi koko asemahallin, ja sitten ulos sen toisessa päässä olevasta ovesta. Bileet, konsertti tai kuka ties mitä, ei sillä niin väliä ole, positiivista on kohiseva ilo ja riemu, jota kukaan ei ole heiltä vielä ottanut pois. Sydämeni toivoo, että he saisivat jäädä tuohon tilaan lopuksi elämäänsä.

Kuohuvaa aaltoa vastaan kävelee nuori nainen, joka on olemukseltaan kovin kaunis. Hänen rinnallaan kulkee mies, joka ei sovi kuvaan, ainakaan minun mielestäni. Mikä minä olen tätä sanomaan, mutta siltä tuo asetelma vain näyttää. Onko nainen kuitenkin pohjimmiltaan epävarma itsestään ja näin hän on vetänyt puoleensa sopivan turvallisen ja yllätyksettömän kumppanin. Kysyn mielessäni mitä tämä tarkoittaa, koska soisin heille molemmille suurta intohimoa ja rakkautta. Harmikseni kokonaisuus kuitenkin näyttää siltä, kuin he molemmat haluavat tyytyä tylsään ja keskikertaiseen suhteeseen, kun rohkeus ei vielä muuhun riitä. Mieleeni nousee kuva kauniista taulusta, joka on ripustettu syrjäiselle ja valottomalle seinälle. Mielikuva on sen verran kurja, että pyydän luojaani poistamaan kaiken sellaisen virheellisen informaation mielestäni, joka saa minut näkemään asian näin yksioikoisesti ja kurjasti.

POHDINTAA ELÄMÄSTÄ

Ihmiset menevät ja tulevat kuin unessa. En haluaisi moittia kaikkien näiden rakenteiden luoja, sillä tunnistan suuren vajavaisuuden omassa tietoisuudessani ja erityisesti siinä miten näen maailman. Olen kuitenkin ihmeissäni ja jopa hieman pettynyt, luojaan vai itseeni? Mieleni sanoo, että oma pettymykseni heijastuu ympäristöstä takaisin minulle, olkoon sitten niin, kun muutakaan ei voi.

Olen siis nyt Kööpenhaminassa, jossa sama tuiman näköinen apina tuijottaa minua mainoksesta, vain teksti on vaihtunut "Abernas Planet Opgoret".

Ihmisellä on animaallinen keho, joka on alistettu mielelle työkaluksi. Onko työkalussa asustava animaallisuus meille vihainen, kun emme osaa sitä arvostaa, vai onko jostakin muusta kysymys, se jää vielä tässä vaiheessa vaille vastausta.

AMSTERDAM 11.07 - 12.7.2017

KANAVIEN PILVINEN KAUPUNKI, JOSSA AURINKO PAISTAA

Satunnaiselle matkaajalle Amsterdamin vapaus voi tuntua pelottavalta, tunnen saman tunteen itse ja se vahvistuu, kun katson ihmisiä, jotka lähes kaikki ovat saapuneet rajoittuneesta maailmasta heille uudenlaiseen vapauteen.

Katukuva ei poikkea kovinkaan paljoa normaalista, ihmiset ovat tulossa jostakin ja matkalla johonkin, eivätkä he itsekkään välttämättä tiedä mihin he ovat menossa. Tarkemmin katsottuna pienet yksityiskohdat alkavat avaamaan uudenlaista maailma. Vastaani kävelee vanhempi mies farkkutakissaan, hänen on hyvin vaikeata pidättää hymyään. Aivan kuin jotakin hassun hauskaa olisi tapahtumassa juuri tuon miehen sisällä. Hänen kävelystään ei näe onko hän polttanut pilveä, jota on saatavilla laillisesti Amsterdamin niin sanotuista Coffee Shopeista.

Tarkkailen miehen liikkumista ja yritän päästä tunnelmiin mukaan, mutta se ei oikein onnistu, kun en tiedä mitä hänen päässään pyöriin. Sen osaan ulkopäin sanoa, että maailma näyttää suurella todennäköisyydellä hyvin hassulta hänen näkökulmastaan katsottuna. Olen melkoisen varma, että hänellä ei selkeää päämäärää, jokin outo voima kuljettaa häntä, jalat liikkuvat, aistit ovat virittyneet tavanomaista laajemmille taajuuksille, sen osaan sanoa jo pelkästään katsomalla häntä.

Kuvailen maisemia ja kävelen miehen perässä Coffee Shoppiin, josta leviää imelän tuoksuinen mieto savu sen lähiympäristöön. Tilaan kahvin ja istahdan pienen pöytään, joka sijaitsee aivan kävelykadun reunassa. Hetken päästä pöytäni toisella puolella olevaan vapaaseen tuoliin istahtaa nuori mies, joka kursailemattomasti kaivaa tupakkavehkeensä esiin ja alkaa kääriä itselleen savuketta. Miehen hymy täyttää kokonaan hänen kasvonsa ja se heijastuu

myös hänen olemukseensa, luoden ihmeellisen tunnelman, jollainen on mahdollista kokea ainoastaan täällä. Sanoja ei tarvita, istumme hiljaa vastatusten ja katselemme käveleviä ihmisiä, joista useat näyttävät olevan jonkin aineen vaikutuksen alaisena.

Kiertelen ja katselen jonkin verran paikkoja, jonka jälkeen matkaan hotelliin nukkumaan, matka yöjunassa Kööpenhaminasta Amsterdamiin on vienyt voimani ja lepo on nyt tarpeen. Ennen nukkumaan menoa pohdin elämänpuuta ja erityisesti siinä olevaa Netzach- keskusta, jossa luovuudella, tunteilla ja avoimuudella on oma merkityksensä. Ajatuksissani olevassa leikissä näen Saksan edustavan ajattelevaa mieltä, jossa rakenteilla, logiikalla sekä saavutetuilla tuloksilla on muita ominaisuuksia vahvempi rooli. Saksa on siis lähes täydellinen vastakohta Hollannille, joka on toki myös rakenteellinen ja looginen, mutta siinä on oma ripauksensa luovuutta, sen voi haistaa, maistaa ja tuntea vahvasti Amsterdamissa.

POHDINTAA ELÄMÄSTÄ

Vapaus pelottaa, sillä mieleni ei tunnu vielä olevan valmis siihen. Mitä elämästä tulisi, jos suuri osa ihmisistä hymyilisivät sumea katse silmissään päivät pitkät . Työ ja velvollisuudet pitävät ihmiset järjissään, sillä liian suuren vapauden hallintaan kykymme ja osaamisemme ei vielä riitä.

Amsterdam on savuinen helmi, kuin keidas, jossa matkaja voi avartaa käsitystään omasta havaintomaailmastaan. Koen kuitenkin, että Amsterdam on vain hyvä välipysäkki matkalla Etelä Eurooppaan, siellä ei ole mitään semmoista joka vaatisi pysähtymään pidemmäksi ajaksi.

Ajatuksissani haluaisin ymmärtää elämää, mutta se hyvin haastavaa, sillä ajatus on kovin kaukana todellisuudesta, jossa elämämme. Ihmisen tulee päästä ensin tasapainoon itseluomansa todellisuuden kanssa, tämän jälkeen on mahdollista etsiä syvempiä totuuksia, sillä ilman tätä edellä mainittua tasapainoa monet asiat jäisivät huomaamatta.

LYON – MONTPELLIER – 13.07.2017

AAMU LYONISSA

Myöhäinen saapuminen hotelliin kääntyy aikaiseksi heräämiseksi. Pieni pakkaus hyvin nukutun yön jälkeen, aamupala ja kävelyretki rautatieasemalle ovat tämän aamun tärkeimmät toimenpiteet.

Lyönin kaduilla voi aistia kaupungin tuhat vuotisen historian. Tämä noin 43 vuotta ennen ajanlaskumme alkua perustettu kaupunki seisoo edelleenkin paikoillaan ja sen kauneutta ei voi olla ihmettelemättä. Lyonissa asuu reilut puolimiljoonaa ihmistä, jotka ovat melkoisella varmuudella turtuneet näkemäänsä.

Joen jyrkillä rinteillä on useita todella kauniita palatseja, jotka kilpailevat näyttävyydellä ja komeudellaan toinen toisensa kanssa, aivan kuin ne olisi rakennettu tarkoituksenaan näyttää omistajansa varallisuutta. En anna kateellisten ajatusten, enkä myöskään ajatuksien ihmisten hulluudesta nousta sen kummemmin ylös, vaan ihailen rakennuksien sijoittelua ja sulavaa avautumista kaupunkimaisemaan ja kävelen verkkaisesti kohti rautatieasemaa.

LYON - MONTPELLIER

Juna Montpellierin kestää noin puolitoista tuntia ilman erityisiä kommelluksia. Hotelli on aivan rautatieaseman läheisyydessä, joten tutustuinen Montpellieriin voi alkaa.

Kaupunki on sekoitus mennyttä elämää ja uudenlaista joukkoliikenne tekniikkaa. Matalalattiaiset rautiovaunut ovat kuin isoja eläimiä, jotka haukkaavat ihmisiä värikkäiden kuoriensa sisään. Kaupunki sykkii omaa rauhallista sykettä ja avaa valoista olemustaan ilman erottelua kaikille sen kaduilla käveleville ihmisille.

Montpellierissä aika etenee hitaasti, tuntuu kuin se nukkuisi omaa rauhallista ruusunen untaan, siltä se ainakin tuntuu satunnaisen Suomalaisen matkamiehen näkökulmasta katsottuna. Edustan paikallisille shortseissani ja lippalakissani jonkinlaista ulkomaan elävää, jolle kaikki palveluammattissa olevat ihmiset haluavat olla ystävällisiä ja kohteliata.

Kaiksesta huolimatta, huomaan olevani kummajainen kaiken heille ominaisen tavanomaisuuden keskellä. Englanninkieli tuntuu olevan myös suuri kummitus täällä päin

maailmaa. Tarjoilijan hymy muuttuu väkinäiseksi, kun teen tilaukseni hänelle, hän ei myöskään pysty kommunikoimaan kanssani, joten hän sijoittaa minut mielessään vaikeasti käsiteltävien ihmisten ryhmään, mikä ei minua kyllä haittaa, sillä nautin omissa oloissani olemisesta.

POHDINTAA ELÄMÄSTÄ

Lyon oli rauhallinen ja mukava paikka, keskellä ei mitään. Montpellier on samanlainen, mutta se sijaitsee lähempänä välimerta. Kumpikaan näistä paikoista ei ole se missä haluaisin viettää koko loppuelämäni.

Mielen on hyvin haastavaa ymmärtää, kuka on tämä olemus, joka matkustaa. Tekemiseen orientoitunut mieli tuntee olevansa tarpeeton, kun sen palveluille ei ole käyttöä. Useina hetkinä mieleni pohtii tulevan syksyn töitä ja asioita, joita pitäisi tehdä. Mielessäni pyörii myös ajatus rentoutumisesta, mutta en tiedä miten se tehdään, omituista!

Kävelen ihmisten keskellä, mutta minun on hyvin vaikeata olla osa kokonaisuutta, vaikka tuskin kukaan sitä huomaa.

MONTPELLIER – 14.07.2017

Herään aamulla ja mieleeni nousee ajatus kylpylästä, mutta en löydä mieleistäni, vaikka yritän semmoista aamulla hotellihuoneessani netistä etsiä. Pakkaan kaiken varalta uimahousut reppuun ja kävelen lämpöiseen ulkoilmaan ilman suurempia odotuksia. Aamupala torin laidalla olevassa ulkoilmakahvilassa maistuu erinomaisen hyvältä, joten voin jatkaa matkaani kohti uusia seikkailuja.

Ostan päivälipun matalalattiaiseen rautatievaunuun, hyppään vaunun kyytiin ja annan sen viedä minua luottaen siihen, että voin tulla takaisin samaa reittiä, aina tarpeen niin vaatiessa. Muutaman kilometrin päästä tulen ison rakennuksen viereen, jossa hyppään pois kyydistä. Suureksi hämmästykseni huomaan olevani uimahallin vieressä. Lippuluukulle matkani siis käy, ostan lipun, uimalasit sekä uimahatun, semmoista minulle ei vielä koskaan ole ollutkaan.

Uimisen ja uuden uimalakin omistamisen ilosta matkaan takaisin keskustaan kävellen. Kävelylenkillä törmään kauniseen puistoon, joka aukeaa epätodellisena eteeni. Puisto sijaitsee aivan vanhan kaupungin vieressä, luoden sille uskomattoman vastakohdan. Kukkien väriloisto ja vahva heinäsiirkojen sirtys luovat

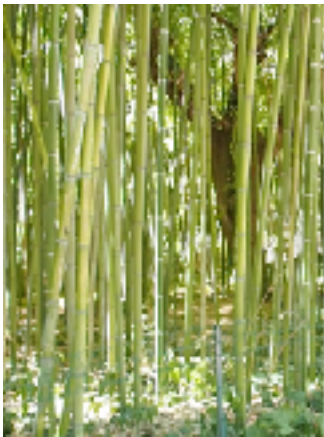

todella psykedeelisen tunnelman, jossa mielen on hyvä rentoutua. Näissä olosuhteissa mieli lakkaa murrehtimasta olemassa oloaan. Kukka-asetelmat, lintujen laulu sekä valon ja varjojen leikki täyttävät mielen informaatiolla, jolla on suuri rauhoittava voima. Autuaan ja rauhoittuneen olon keskellä nousee hiljaa ja kevyesti ajatus, minulla on junaliput St Raphaeliin, joten

matka jatkuu sinne huomenna.

POHDINTAA ELÄMÄSTÄ

Tunnen kuinka mieleni vapautuu, en vain tiedä miten se sen tekee. Huolet syksyn töistä ja elämästä ovat siirtyneet enemmän taka-alalle, ne ovat vielä siellä mutta nyt ne eivät nosta itseään esille yhtä vaativasti kuin aikaisemmin.

Kävelen ihmisten keskellä, mutta minua ei ole enää olemassa. Olen yksi kuori muiden kuorien joukossa, eikä sekään tunnu edes huonolta. Jossakin sisälläni on kaipuu olla jotakin, hyödyllinen, tarpeellinen, rakastettu ja niin edespäin.

Montpellier on tehnyt tehtävänsä.

ST RAPHAEL 15.07.2017

Aamu avautuu Montpellierissä aurinkoisena ja hiljaisena, ilma on lämpöinen, on jäähyväisten aika, jossa tunnen haikeutta, mutta myös orastavaa riemua. Montpellier on kaunis, mutta myös tyhjä paikka, jossa valo leikkii varjojen kanssa luoden rennon ja mukavan tunnelman. Aivan kuin aika seisoi täällä omaan tahtiinsa välittämättä muusta maailmasta tuon taivaallista.

Lomailu on todellakin haastavaa mielelleni. Istun ja katselen ihmisiä aamupalan ohessa, mieleni pohtii taas kerran työasioita ja syksyä, vaikka mitään tarvetta moiseen ei pitäisi missään muotoa olla.

Kuuntelen mieleni ajatuksia ja pyrin rauhoittamaan sitä toteamalla, että nyt on kaikki hyvin, ei tarvitse tehdä mitään, rahat eivät lopu, voit rentoutua ja nauttia lomasta, jos vain mahdollista. Mieleni on lähes mahdotonta hyväksyä rentoutumista ja jouten oloa, se kaipaa tekemistä ja kuulumista johonkin tärkeään yhteisöön, vaikka nyt sillä olisi mahdollisuus levätä kunnolla.

Pakkaan tavarani hotellissa ja kävelen Montpellierin rautatieasemalle, matka St Raphaeliin voi alkaa.

MONTPELLIER - MARSEILLE - ST RAPHAEL

Juna Montpellieristä St Raphaeliin menee Marseille'n kautta. Junan ikkunat ovat niin likaiset, että niistä tuskin näkee läpi, mutta sekään ei haittaa, kun maisemat ovat todella kauniit ja valoisat. Välimeren läheisyyden voi helposti aistia ilmapiirissä, varallisuus ja elämän helppous näkyvät lähes kaikessa.

Surullisen sävöksen tunnelmaan tuo ohi kiitävät hetken, jolloin junan ikkunasta avautuu näkymä asemalaiturille, jossa ihmisiä istuu tai nukkuu taivasalla matkalaukkujen ja pussiensä kanssa. Ongelma on todennäköisesti huomattavasti suurempi kuin miltä se päällepäin näyttää. Miten käy näille ihmisille, kun ilmat kylmenevät ja auttamishalu ja varat käyvät vähiin.

Ihminen poikkeaa muista eläimistä monitasoisen ajattelunsa ansiosta. Tämä hieno ominaisuus mahdollistaa käsityskyvyn sekä uskomukset, joiden avulla toimimme elämässä. Elämämme nyt 2017 vuotta ja silti ajatteleva ihminen sotii uskontonsa, ahneutensa tai muiden pelkojensa vuoksi. Minulla ei ole mitään uskontoja vastaan, sillä tiedän niiden antavan paljon tukea ihmisen henkiselle kehitykselle. Olen kuitenkin järkyttynyt siitä, että ne eivät suostu kantamaan vastuuta välittämästään sanomasta ja sen niin monen kirjavista tulkinnoista.

Ihmisen ajatteleva mieli on taipuvainen harhaisuuteen ja jo tuhansien vuosien saatossa on saatu nähdä, että vahvimmat julistukset tai väittämät eivät ole pitäneet paikkaansa. Miksi ihmisessä olemme niin tyhmiä, että osaa oppia menneisyydessä tehdyistä virheistä. Sotiminen jatkuu jatkumistaan, syyllisiä ovat aivan samalla tavalla ne, jotka aseistavat sotivat osapuolet kuin myös ne, jotka kiihottavat kansat järjettömyyksiin.

Marseille vilahdaa ohi pölisevänä ja kihisevänä elämän keskuksena. Olen kiitollinen, että istun junassa, eikä minun tarvitse osallistua moiseen menoon. Nuorempana olisi halunnut olla mukana menossa ja meinigissä, nyt olen tyytyväinen kun minun ei tarvitse olla mukana. Matkani St Raphaeliin jatkuu.

ST RAPHAEL, HOTELLI GARRIGAE DOMAINE 15.7 - 17.7.2017

Hotelli Garrigae Domaine de l'Esterel sijaitsee noin 500 metrin korkeudella välimeren avautuvalla rinteellä, jossa on myös 18 reikäinen täysimittainen golf- kenttä. Hotellissa on pieni muotoinen kylpylä, jonka uima-altaalle rauhallisuutta arvostavat turistit ovat kerääntyneet lepäämään ja ottamaan aurinkoa. Paikka on lähes täysin sieluton, mutta se tarjoaa oivallisen pysähdys- ja lepopaikan matkamiehelle. Lisäksi hotellin eduksi on mainittava se, että henkilökunta osaa puhua englantia, mikä on Ranskassa edelleenkin suuri puute.

St Raphaelin kaupunkikuvassa vierasvenesatama ja hotellien edustalla avautuva hiekkaranta antavat vahvan leiman kaupungin olemukselle sekä pääasialliselle tarkoitukselle, mikä lienee turismi ja sen mukana tulevat liiketoimet.

Kävelen rantakatua aamupäivällä klo 9 paikkeilla ja saan seurata, kuinka ihmiset alkavat kerääntyä hiekkarannalle lomapäivän viettoon. Auringonotto, rannalla makaaminen ja uiminen meressä eivät vain ole minun juttuni, kasaan tavarani ja kävelen St Raphaelin katuja pitkin takaisin hotellille, matka kertyy yhteensä lähes kymmenen kilometriä, mistä saa palkaksi erinomaisen hyvät ja rauhoittavat yöunet.

POHDINTAA ELÄMÄSTÄ

Mieli on todella tyhjä, se ei halua mitään, eikä se ole menossa mihinkään. Tämä on nyt varmaankin se lomaksi kutsuttu mielentila. Olen todella hämmästynyt ja jopa kateellinen ihmisille, jotka osaavat lomailia.

Luojani on tehnyt minusta työmuurahaisen, miksi on näin, sitä en tiedä. Sen tiedän, että meitä työmuurahaisia on tässä maailmassa paljon. Tunnen olevani vain yksi solu, yksi miljoonista soluista, joita voi kutsua myös ihmiskunnaksi.

Päätelmänä kokemastani voin vain sanoa, että välimeren rannikko Etelä Ranskassa on kaunista seutua.

ST RAPHAEL - VENTIMIGLIA 17.7.2017

Herään aikaisin aamulla todella hyvin nukutun yön jälkeen, pakkaan reppuni, käyn aamupalalla ja kävelen hotellin aulaan poiskirjautumista varten.

Matka hotellista St Raphaelin juna-asemalle on noin 4 kilometriä, jonka päätän kävellä lämpimässä aamusäässä. Hotelli ei halua päästää minua ulos alueeltaan, vaan kierrän usean kilometrin verran etsien ulospääsyä pientaloalueelta, jossa yksisuuntaiset kadut tuntuvat olevan erityisen tärkeitä. Tunnen vihan

puuskia sisälläni, kun näen varta vasten vapautta riistäviä aitoja estämästä kulkemista. Luulevatko ihmiset, että he tulevat onnellisiksi omissa aidatuissa pihoissaan, toivotan onnea ja menestystä heille, sillä sitä he tulevat tarvitsemaan.

Pääsen lopulta kaupunkiin menevälle tielle ja matka asemalle taittuu mukavastu ilman eksymisiä. Päivän ensimmäinen junaosuus on St Raphaelista Italian puolella olevaan Ventimigliaan, josta matka jatkuu ensi Genovaan ja siitä sitten Milanoon, jossa on vielä parin päivän majoittuminen ennen lentoa takaisin Helsinkiin.

VENTIMIGIA - GENOVA

Päivän iloinen hetki koittaa, kun näen Italialaisen junan puhtaat ikkunat. Ranskassa on ilmeisesti pesuaineet lopussa, sillä lähes kaikkien junien ikkunat olivat vahvasti pölyn ja lian peitossa. Rautatie kiemurtaa pienestä kaupungista toiseen ja syöksyen aina välillä tunneliin, joka oikaisee merkittävästi kaupunkien välistä matkaa.

Albergan kaupungissa törmään uudelleen Afrikasta tulevaan pakolaisvirtaan, josta merkinä on rautitieaeman laiturille perustettu väliaikaismajoitus, johon ihmisiä on majoittuneina paremman elämän toivossa. Välillä on hyvinkin haastavaa ymmärtää asioiden taustalla olevia ilmiöitä. Vuoden 2016 aikana Italiaan saapui yli 80 000 pakolaista Afrikasta ja tänä vuonna määrä on jo 170 000 paikkeilla. Väistämättä mieleen nousee kysymys siitä, miksi ihmeessä ihminen ei osaa olla sotimatta.

Järjettömät ajatukset alikehittyneissä mielissä sekä pyhien kirjoitusten vääristely oman ahneuden ja pelkojen vuoksi tekevät osan tästä maailmasta asumiskelvottomaksi.

Mitä ihminen oppii siitä, että ensin hän riistää toisilta ja sitten myöhemmin hän vaipuu alakuloisuuteen ja ahdistukseen ymmärrettyään oman täydellisen typeryytensä. Kuinka ihmeessä voit kertoa jälkikasvullesi, että luimme hiukan liian tiukka pipoisesti kirjoituksia, raikasimme ja tuhosimme useita kaupunkeja, saimme vanhukset, lapset ja naiset matkustamaan pois kodeistaan, koska olemme järjettömiä idiootteja. Herra armahda!

GENOVA - MILANO

Matka Genovasta Milanoon on alkuosaltaan tunnelien ja laaksojen värittämää. Tunnelma junassa on tavanomaisen Italialainen, paljon puheen sorinaa ja aika ajoin pieniä huudahduksia korostamaan esillä olevaa asiaa. En osaa Italian kieltä, mutta tunnelma välittyy hyvin myös minunkin tajuntaani. Isot kaupungin niin Ransakassa kuin myös Italiassa omaavat useampia iso rautatieasemia, niiden sijaintia tai merkitystä ei satunnaisen matkaajan ole tarve tietää, voisihan siitä olla hyötyä, mutta matkaaminen onnistuu kyllä ilman tätäkin tietoa.

Milanossa hyppään taksiin ja ajan suoraan Arco Romana hotelliin, jonka varasin edellisenä päivänä [booking.com](https://www.booking.com) - palvelusta. Iltapalaksi maistuu hyvin Diavolo- pizza, jonka saan tilattua Italialaisen talonviinin kera lähellä olevasta ravintolasta.

POHDINTAA ELÄMÄSTÄ

Mieleni alkaa palautumaan normaali elämään. Soitan äidille ja kerron hänelle tulevani kotiin keskiviikkona, lupaan myös käydä hänen kanssaan Kajaanissa, koska hän on odottanut mahdollisuutta tavata veljensä ja hänen vaimonsa jo pitkään.

En osaa sanoa olenko surullinen vai mistä tässä kaikessa on kysymys. Kaipuu tulla hyväksytyksi ja rakastetuksi on edelleenkin olemassa, mutta nyt ymmärrän paremmin kuin koskaan aikaisemmin, että minun on itse pystyttävä hyväksymään itseni, mikä on todella haastava paikka.

Olen puhunut ja jopa valmentanut ihmisiä tämän asian tiimoilta, mutta huomaan, että se on minulle itselleni myös todella haastavaa. Elämänkumppanin puuttuessa omien ajatuksien kanssa oleminen on jatkuvaa virtaa, jossa lepotaukoja ei ole kovinkaan paljoa.

Aika ajoin ajatukset hiljenevät ja tilalle tulee tyhjiys, jossa nousee esiin vahvasti kysymys, kuka tai mikä minä olen.

Esiin nousee myös kysymys, miksi luojani on minut hylännyt. Enkö ole kelvollinen edes hänelle? Tätä kirjoittaessani tunnistan sen, että luojani on se, jonka huonoiten tunnen tässä elämässä.

MILANO 17.07 - 19.7.2017

Saapuminen hotelliin Arco Romana tapahtuu ilman suurempia kommelluksia, vastaanotossa käteeni löydään avain sekä ilmastoinnin kaukosäädin. Pieni huone osoittautuu toimivaksi kokonaisuudeksi ja pienen iltapalan jälkeen uni siirtää satunnaisen matkamiehen muihin tietoisuuden ulottuvuuksiin.

Milanon metro tarjoaa palveluksiaan helposti ja nopeasti, joten päätän ensi töikseni selvittää kuinka paluumatkan viime vaiheet olisi hyvä tehdä. Matkustan metrolla päärautatieasemalle, etsin sieltä käsiini Malpensas lentoasemalle lähtevän junan ja teen päätelmät siitä moneltako minun on aamulla lähdettävä, jotta ehdin hyvissä ajojen koneeseen.

Rautatieasemalta matkustan metrolla Milanon Tuomiokirkolle, joka on ehdottomasti näkemisen arvoinen paikka. Aikainen liikkellelähtö palkitaan ja pääsen tutustumaan tähän ainutlaatuiseen kohteeseen, ilman väenpaljoutta ja jonottamista. Turvatoimet ovat tiukat, sotilaat on koulutettu käyttäytymään hyvin ja näin tunnelma on kuitenkin tilanteeseen ja paikkaan hyvin sopiva. Kävely Milanon kuumilla kaduilla on kivaa, ja erityisen mukavaa on kun kukaan ei tunne minua.

POHDINTAA ELÄMÄSTÄ

Milanon tuomiokirkon ympärillä ihmiset ovat kuin muurahaisia, jotka ovat kuhisevat suurena ryhmänä aukiolla. Päälle päin ei voi nähdä sitä minne he ovat menossa tai mistä he ovat tulossa, liike on kuitenkin jatkuvaa aivan kuten elämä.

Selvää on se, että Milanon tuomiokirkko on omalla kauniilla tavallaan hulluuden kiteytymä. Mikä saa ihmiset rakentamaan satoja vuosia päättömän suuria kirkkoja ja palatseja. Rakentamisen jälkeen niitä kunnostetaan ja peruskorjataan vuosisatojen ajan, miksi näin? Milanon tuomiokirkon kivistä saisi rakennettua asuntoja kymmenille tuhansille ihmisille, mikä mättää?

MILANO - LAHTI 19.7.2017

Aamu valkenee Milanossa, pakkaan tavarani, luovutan hotellihuoneen ja kävelen lähellä olevalle metroasemalle. Eilinen 24 - tunnin lippu on edelleenkin voimassa, joten pääsen muutamassa hetkessä Milanon päärautatieasemalle. Matka jatkuu sieltä Malpensas kansainväliselle lentoasemalle, josta lentoni kulkee Riigan kautta takaisin Suomeen.

Sanotaan, että pitää lähteä, jotta voi tulla takaisin. Tämä alfasta omegaan tapahtuva ilmiö on nyt kohdallani toteutunut. Olen palannut siihen kohteeseen, josta lähdin.

POHDINTAA ELÄMÄSTÄ

Nimesin tämän reissun Hullun pyhiinvaellukseksi ja sitähan se on ollut hyvinkin paljon.

Kun katson taaksepäin aikaisempia lomamatkojani, niin voin todeta, että niissä ilmaisin itseäni enemmän. Osallistuin tapahtumiin, keskustelin ihmisten kanssa ja olin todella kiinnostunut ihmeellisistä paikoista ja rakennuksista. Nyt tarkkailen asioita ja pyrin ymmärtämään niiden taustalla vaikuttavia ilmiötä. Onko tässäkään mitään järkeä, tuskimpa!

Reissun kiteytyksenä voisin todeta sen, että apina minun sisälläni pyrkii pääsemään tasapainoon ajatuksien ja uskomuksieni kanssa. Mitä seuraavaksi tapahtuu? Sitä en tiedä!